

SIMONA MIHUȚIU

FUIOARE OTRĂVITE

roman

TOTAL PUBLISHING

Din fuiorul sorții, nemuritoarele Furii, zeițe răzbunătoare ale Întunericului, cu fusele lor din lemn de tisă, torceau trecutul, prezentul și viitorul pământeanului, trasându-i destinul și pedepsindu-l pentru crimele sale. Clotho depăna, Lachesis țesea, iar Atropos, cea „fără întoarcere”, după cum îi spune și numele, tăia firul vieții. Poate că se făcea dreptate, poate că doar împlineau inevitabilul uman, sau poate că nu era decât o ură pedepsită prin altă ură...

Capitolul 1

Încăperea avea un aer sărăcăcios și apăsător. Lipsea orice încercare de amenajare interioară, orice grijă pentru a crea un spațiu mai ospitalier. Dar ar fi prea mare pretenția de ospitalitate în biroul unui procuror. Pereții scorojiți și dulapurile metalice întăreau impresia de sumbru. Era anul 2020, dar tot atât de bine putea fi orice alt an din finalul secolului anterior, dat fiind aerul ponosit și izul de vechi care domnea în încăpere. Peste tot erau împrăștiate dosare, deschise sau legate cu sfoară, o parte stând pe jos, în dezordine. Ceasul vechi de deasupra intrării ticăia plicticos, de parcă și el ar fi indicat că timpul se află în derivă în acest spațiu.

Era greu să-ți dai seama dacă această încăpere îl însemna pe procurorul Dinu cu posomoreala ei sau personalitatea omului își pusese amprenta asupra a tot ceea ce era în jur. Cel mai probabil ambele variante puteau fi luate în discuție. Oricum, impresia era aceea de simbioză perfectă între spațiu și persoană.

Bătrâna stătea aparent liniștită pe scaunul incomod din fața biroului, analizând figura

austeră a procurorului Dinu. Ea ajunsese de un sfert de oră dar, în afară de faptul că bărbatul o salutase și o poftise ceremonios să ocupe loc, el nu părea să o bage în seamă, răsfoind un dosar gros.

„Dacă n-ar fi atât de încrâncenat, poate că ar fi fost un bărbat frumos, se gândi ea. Atât de tânăr – nu cred să aibă mai mult de cincizeci de ani și atât de lipsit de bucuria vieții! Nu-i bine! Nu-i bine!”

Ea privi spre geamul străjuit de zăbrele, apoi iar înspre birou. „De parcă aș fi volatilă”, își spuse. Remarcă pe colțul biroului tubul cu dezinfectant, dar și faptul că procurorul nu purta mască. Și-ar fi dat-o jos și ea pe a ei, simțind că se sufocă, dar nu îndrăznește.

Într-un târziu ușa de la intrare se deschise brusc și un polițist intră în încăpere.

— Să trăiți! Domnul procuror-șef a dispus să acționăm în cazul „Dezinfectanții”. Are nevoie de noi toți. O să plecăm în câteva minute la Buziaș. Am venit să vă anunț.

— Prea bine! Figura nemulțumită a procurorului contrasta cu vorbele. Colțul gurii îi tremura ușor, într-un rictus intermitent.

— Permiteți-mi să mă retrag! Polițistul schiță un gest de a duce mâna la chipiu.

Abia după ieșirea polițistului, Dinu o privi direct și atent pe bătrâna din fața lui. Remarcă o privire blajină, venită cumva de departe, de la nivelul senectuții ei. Fața îi era destul de ridată,

trădând cei 75 de ani. Nu prezenta nici urmă de cochetărie. Părul alb, încă bogat, tuns scurt, nu era aranjat. Dinu se întrebă dacă femeia din fața lui fusese așa și-n tinerețe, dacă avusese aceeași simplitate. Fără să-și dea seama, se surprinse simpatizând-o. Îi amintea oarecum de propria lui bunică, poate din cauza blândeții emanate. „Bine că eu îmi pierd timpul cu o bunicuță amărâtă în timp ce alții se ocupă de chestii serioase!” Prezumția de nevinovăție a bătrânei i se insinuă procurorului fără măcar să-și dea seama de acest lucru, după cum nu reușea să conștientizeze nici faptul că era prima dată când i se întâmpla așa ceva. Profesia își pusese amprenta asupra personalității sale și asupra modului de a se raporta la oamenii din jur, cu atât mai mult la cei care aveau ghinionul să treacă pragul biroului său. Avea chiar și un dicton propriu, de care era foarte mândru: „paranoia te ține-n viață”. Era conștient de acest defect profesional, dar își spunea că existau și alte meserii care deformau natura umană. În plus, profesia îl făcea să se simtă mai puternic, mai stăpân pe el, un avantaj de netăgăduit. N-ar fi schimbat-o cu nimic altceva, chiar dacă existau și momente de nemulțumire legate de dosarele mai puțin spectaculoase la care lucra și care nu aveau șansa să îl propulseze în ierarhia profesională. Se gândi că exact un astfel de dosar nesemnificativ avea să fie și acesta, deschis pentru a-l închide. Oricine poate denunța orice, real sau închipuit.

Detesta delatorii, dar era dator să verifice acuzațiile, să caute probe și avea nevoie de aceștia. Oare despre asta era vorba și acum?

— Vă mulțumesc că ați venit, doamnă Amalia Aludean.

„De parcă ai avea altă soluție atunci când ești chemat la procuratură, ce să zic?” – gândi bătrâna.

— Trebuie să știți că discuția noastră va fi consemnată. Aveți dreptul să chemați un avocat...

— Îmi trebuie un avocat?

Ochii femeii se măriseră brusc. Nu exprimau spaimă, doar o mirare fără margini.

— Nu neapărat. Dar așa este procedura, trebuie să spunem asta... Nu sunteți acuzată de nimic.

„Încă”, ar fi adăugat Dinu dacă în fața lui ar fi stat oricine altcineva. Cuvântul însă nu se potrivea nicicum femeii în vârstă din fața lui.

— V-am chemat în calitate de martor.

— De martor? La ce? Bătrâna părea sincer uimită.

— Imediat, să nu ne grăbim. Puteți să vă dați masca jos, dacă vă simțiți mai confortabil fără.

— Ah, mulțumesc! Atât de greu respir cu ea! îi răspunse bătrâna după ce se asigură că cel din fața ei vorbește serios. Își dădu jos masca medicală, apoi și-o puse în buzunar.

— Vă numiți Aludean Amalia...

— Da, confirmă ea.

— Cu ce v-ați ocupat, doamnă Aludean?

— Sunt pensionară, îi declară cu seninătate.

— Nu, nu. Ce meserie ați avut? Fără să vrea și tonul lui căpătă o nuanță mai caldă, indusă de glasul bătrânei.

— Asistent biolog.

— Unde anume ați lucrat?

„Ce obicei au aștia, să te întrebe ceea ce deja știi! Ce pierdere de vreme! Țsta mă crede naivă”, își zise Amalia.

— La Spital, în laborator, o vreme, apoi am lucrat la Ferma pomicolă Pohalma. Era salariul mai bun...

— A, cu domnul director Ștefănescu...

— Și pe el l-am mai prins. Am lucrat mai mult cu domnul Pora. Îl cunoașteți?

— Nu.

— Am crezut că-l știți... că în orașul nostru aproape fiecare știe pe fiecare. Lugojul – mic a fost, mic a rămas!

— Dar frumos și încărcat de istorie, doamnă Aludean! Am uitat să vă prezint condoleanțe pentru moartea surorii dumneavoastră...

— Mulțumesc! spuse doamna Aludean oftând. Ce să-i faci? Malvina era cu cinci ani mai mică decât mine... Putea să mai trăiască. Of! Planurile Domnului nu avem cum să le cunoaștem dinainte... Dar... Întotdeauna m-am gândit că eu, fiind mai mare, o să trec pragul prima... Nu-i după noi.

— A fost, în general, o persoană sănătoasă?

— Da, din câte știu eu... Așa părea... Era destul de sprintenă pentru anii ei. Spre deosebire de mine care sufăr de ulcer și mi s-a descoperit recent și o boală de inimă... Cum să te gândești că o răpune pe ea COVID-ul ăsta nenorocit, așa de repede?

— Credeți că a murit de COVID-19?

— Păi, de ce altceva, păcatele mele? Eu am trăit mult în lumea asta, dar așa pandemie n-am știut să mai fi fost! Și-atâția morți! Doamne ferește și apără!

— Dumneavoastră n-ați avut COVID?

— Nu. Sau, dacă am avut, nu știu. Că zic ăștia pe la televizor că există și forme ușoare sau chiar fără vreun semn de boală. În tot cazul, nu m-a supărat nimic. Dar, domnule procuror, eu am purtat peste tot mască, chiar dacă am suportat-o greu! Am dezinfectat toate pachetele cu mâncare, clanțele, până și covorașul de la intrare. Am respectat, să știți, toate indicațiile. De-aia m-ați chemat, nu-i așa? Credeți că n-am respectat...

Dinu se uită buimăcit la femeie. Fără să vrea, i se făcu milă de ea. Din câte se informase, sora ei îi fusese cea mai apropiată rudă... Se gândi cât de tristă este singurătatea, mai ales la o vârstă atât de înaintată, să n-ai pe cine te baza, să n-ai un sprijin...

— Ați fost căsătorită?

— Ăă... Nu... ezită ea. Ei, n-a fost să fie. M-am obișnuit să-mi port singură de grijă.

Dinu realizează că îi răscolise o amintire încărcată de tristețe, refugiată în negura timpurilor.

— Când a venit sora dumneavoastră în țară?

— Sunt peste două luni, la sfârșitul lunii februarie. Draga de ea! Parcă Dumnezeu așa a vrut, să moară acasă, dacă tot a trăit atâta printre străini. Îmi spunea că vrea să-și petreacă ultimii ani din viață cu mine, că destul am fost despărțite atâția ani... Știți, ea a fugit din țară pe vremea comuniștilor, cu foarte mulți ani în urmă, după ce a terminat liceul. Prin '68, parcă. A plecat cu o trupă de dansuri populare la un concurs în Belgia și nu s-a mai întors. Iar din Belgia a plecat apoi tocmai în America! Vă puteți închipui ce a fost în sufletul nostru, al meu și al părinților, că trăiau pe vremea aia și erau oameni harnici. Tata a fost tăbăcar și mama croitoreasă. Dar s-au spetit să aibă fetele lor de toate și să facă o școală. Pe vremea aceea era...

— Înțeleg... Cred că v-ați bucurat tare mult că s-a întors, întrerupse Dinu șuvoiul de cuvinte al bătrânei.

Din nou își aminti de bunica lui care începea să îi vorbească despre ceva și dacă era lăsată, divaga până nu mai știai care fusese subiectul de la care pornise discuția. Asta până când a venit și vremea în care nu-și mai amintea mare lucru, nici întâmplări, nici persoane. Totuși, urâtă este bătrânețea! Femeia din fața lui încă își purta anii bine, demn, dar cine știe ce îi va mai rezerva viitorul?

Lui Dinu i se părea chiar stranie alăturarea noțiunii de viitor unei persoane vârstnice.

— Cum să nu? răspunse rapid Amalia Aludean.

Ochii femeii purtau lucirea blândă a unei lumini interioare. Cel puțin, așa i se păru lui Dinu.

— Dumneavoastră ați fost cu ea în această perioadă de când a început pandemia...

— Da, eram doar noi două. Nu mergeam și nu primeam nici vizite de când au început să se bage restricțiile. Noi am respectat Ordonanța de Urgență! Doar Agatha, o rudă de-a noastră, mai venea. Și vecina, doamna Grosu, dar asta înainte de a începe să crească numărul de cazuri de la noi, pe la începutul pandemiei. După aceea, nici ea nu mai venea. Nu ieșeam, să știți, decât la cumpărăturile strict necesare. Am respectat tot ce se spunea la televizor, că, fiind amândouă în vârstă, ne era frică de acest blestemat de virus. Dacă au zis că bătrânii trebuie să stea închiși în casă, așa am făcut.

— Deci, afirmați că nu știți ca sora dumneavoastră să fi suferit de vreo boală. Am înțeles bine?

— Era foarte ageră pentru cei 70 de ani ai săi. Ea chiar că nu-și arăta vârsta! Dacă a avut vreo boală mai ascunsă, asta nu știu, că nu mi-a spus.

— Ce simptome a avut sora dumneavoastră?

— Seara a fost bine. Dimineața însă a zis că se simte rău, că o doare burta și că abia se ține pe picioare. Îi era greață și a vărsat. Apoi a zis că

poate este de la mâncare. Dar mâncase doar pâine prăjită cu unt și a băut un ceai. Nu putea fi asta. Era foarte amețită. Eu nu gătesc mâncăruri grele, că am avut ulcer gastric. Nici sare nu pun multă. Doctorul Marge, poate îl știți, el m-a depistat cu ulcer. Bun doctor! Păcat că i-au desființat secția, că nu merita...

— Și după aceea? Ce s-a mai întâmplat? Îi părea rău că trebuie s-o întrerupă, dar nici nu o putea lăsa să peroreze în continuare!

— Apoi m-a rugat să o duc la baie. Era ca o cârpă, fără vlagă. S-a clătit cu apă rece pe față și m-a rugat să o duc în pat, că nu se simte bine. A început să respire greu, să tremure... Și avea puls slab, atât cât mi-am putut da eu seama. Atunci m-am speriat și m-am gândit că e COVID, că au mai anunțat că au fost cazuri din astea cu simptome instalate brusc. Făcusem și eu rost așa, pe sub mână, de un test din acela rapid pe bază de anticorpi, știți dumneavoastră, să-l am în casă de orice eventualitate. I-am făcut testarea din secreția nazală și a ieșit pozitiv. I-am informat când am dat telefon la salvare, dar Malvina era deja inconștientă și cu tensiune mică pe când au ajuns ei.

— Era inconștientă? Nu putea vorbi? Dinu părea nelămurit, cercetând ceva în documentele sale.

— Aiura. Spunea ceva neinteligibil, mai mult silabe fără niciun sens... Oh, Doamne... Biata de ea! Amalia își acoperi fața cu mâinile, clătinând

din cap. N-o să fiu niciodată împăcată că a venit în țară și a pățit asta. Poate, dacă rămânea în America, până trecea pandemia...

— Puteți să-mi spuneți cine v-a dat testul? Cineva din spital v-a făcut rost de el?

— Da, fiica unei foste colege. Lucrează în laborator, dar, știți, eu n-aș vrea să aibă necazuri, că a fost tare amabilă cu mine...

— Mai vedem...

Dinu tastă ceva pe calculator.

— Îmi cer scuze, doamnă Aludean, că v-am produs atâta suferință, amintindu-vă de acest necaz. Aveți toată compasiunea mea!

— Mulțumesc, șopti Amalia.

— Ei nu i-au mai făcut alt test rapid?

— Cei de la salvare? Nu. La drept vorbind, nici nu era timp de pierdut. Spuneau că-i bate foarte rar inima. Parcă așa s-au exprimat. I-au administrat noradrenalină, dacă mai țin minte bine, și oxigen, apoi au luat-o la spital, au dus-o la Terapie Intensivă, la „COVID”, însă a murit acolo după câteva ore.

— Mai știți la ce interval de timp după ce ați sunat au venit cei de la Ambulanță?

— Nu mai știu exact. Mie mi s-a părut o eternitate, pentru că Malvina era din ce în ce mai rău și nu mai știam ce să fac. Eram disperată!

Ceva din disperarea de atunci încărcă și acum cuvintele Amaliei Aludean.

— Înțeleg...

— Aveți ceva de reproșat celor de la Ambulanță?

— Nu, nu... Au făcut și ei ce au putut și ce au știut mai bine. Suntem ca în război! Nici în război lucrurile nu sunt normale... Știi de la părinți. Eu m-am născut în '45, încă nu se terminase războiul..., iar după aceea știți cum a fost, ce foamete a urmat... N-a fost ușor pentru nimeni. În copilărie, de asta îmi amintesc, că mâncam adesea doar pâine cu marmeladă... Ne bucuram când o aveam și pe-aia! Mi-e teamă să nu revină acele vremuri! Să ne ferească Dumnezeu! Dar m-am supărat că n-am putut să-mi iau adio cum se cuvine de la Malvina! Au pus-o într-un sac negru ca pe ciumați și n-am avut voie să mă apropii... Nici înmormântarea n-a fost așa cum ar fi trebuit să fie! Nici nu vreau să-mi amintesc! Suntem creștini...

— Sora dumneavoastră venise în vizită? schimbă Dinu subiectul.

— Ea îmi zicea că dorește să rămână definitiv, să ne unim singurătățile acum, la bătrânețe.

— Da, da, mi-ați spus, notă Dinu cu pixul ceva în însemnările sale. Interesant. Nu mai venise în țară de mult timp, dacă îmi amintesc bine.

— Să tot fie un sfert de secol. Cam așa.

— Are copii?

— O fată. Marlene. Locuiește în New York.

— Înțeleg...

„Dacă înțelegi, luminează-mă și pe mine, că eu n-am înțeles deloc motivul venirii ei”, gândi Amalia.

— Fata n-a venit în țară pentru înmormântare.

— Am sunat-o, dar n-a răspuns. I-am scris mesaj...

— Înțeleg... Încă o întrebare mai am... Cine a decis să fie înmormântată?

— Cei de la spital. Au zis că nu pot ține cadavrul prea mult, că e COVID și că au multe decese și nu mai au loc... Cum eram cea mai apropiată rudă de aici...

— Înțeleg... Bine, doamnă Aludean, vă mulțumesc că ați făcut efortul de a veni până aici. O să redactez declarația și o să vă rog să aveți amabilitatea de a o semna la sfârșit. După ce o citiți, desigur. Notați, vă rog, și numele persoanei care v-a furnizat testul. Dacă vom mai avea alte lucruri de clarificat, vă vom mai solicita să veniți...

— Da, sigur, răspunse ea, străduindu-se să pară binevoitoare, dar sperând în același timp să nu mai trebuiască să mai intre vreodată în acea clădire.

Bocănitul tastelor acoperea tăcerea, la fel cum ticăitul inimii bătrâne a Amaliei era atât de evident încât ea era convinsă că oricine îl putea auzi...

Procurorul îi întinse să citească declarația, dar femeia se scuză că, uitându-și ochelarii acasă, nu poate citi, așa încât Dinu îi citi chiar el ceea ce scrisese. Amalia semnă și apoi plecă, ușurată să fi părăsit acea încăpere apăsătoare, deși ecoul sentimentului de teamă persista și inima îi continua să

bată în ritm de galop... Pășea cu pas mic, măsurat, încercând să-și stăpânească nevoia de a o lua la fugă. Nu credea că ursuzul procuror se va deranja să o privească de la geam, dar ea era adepta proverbului „paza bună trece primejdia rea”.

Când polițistul reîntră în biroul procurorului, îl găsi pe Dinu la geam, privind-o pe Amalia Aludean cum se îndepărta, mergând încet și un pic greoi.

— S-a anulat deplasarea noastră! anunță polițistul, fără a fi întrebat.

— Cum așa? se miră Dinu.

— Cred că a „transpirat” informația că vrem să tăbărâm pe capul lor și au anulat întâlnirea.

— Of! Interlopia zburdă în voie și eu stau aici să interoghez bătrâne cumsecade, zise Dinu, îndepărtându-se de geam. S-a trezit o asistentă să reclame că doamna Malvina Prudel n-ar fi avut COVID, dar a fost declarată „deces COVID”. Testul PCR la spital a fost negativ. Doar cel rapid, din secreția nazală, cel pe bază de anticorpi pe care i l-a făcut soră-sa înainte de a sosi Ambulanța a ieșit pozitiv. Hmm... Testele astea rapide – nu știu, într-adevăr, câtă încredere să avem în ele! În tot cazul, tot soiul de nebuni depun reclamații aiurea și eu pierd vremea cu tâmpenii și mărunțișuri!

— Ei, cineva trebuie să se ocupe și de astea.

— Dacă Malvina Prudel n-ar fi fost cetățean american, nici nu-mi băteam capul. Sau poate tocmai din cauza asta ar trebui să las lucrurile așa. Cu străinii ăștia nu știi niciodată... Cum, mama naibii, a fost înmormântată fără acordul fiicei? Totul este aiurea de când cu virusul ăsta!

— Da, da. Mai am ceva de făcut?

— Azi, nu. Mâine o să-l chemi și pe morfopatolog, să nu zică nimeni că nu ne-am preocupat de caz. Hai, du-te, că simt că mă enervez! Mi-a zburat dimineața asta printre degete fără să fac nimic important.